

OKRAJOVÝ STOPNÍK

Zdeněk Rosenbaum

Copyright © Zdeněk Rosenbaum, 2013
Illustrations © Kristýna Benediktová, 2013
Copyright © Nová vlna, 2013
ISBN 978-80-85845-26-6

Nakladatelství Nová vlna
zrampas@gmail.com

OKRAJOVÝ STOPNÍK

Zdeněk Rosenbaum

Nová vlna / Praha
2013

I.

Okrajového stopníka¹ Gronga probral z teleplastického snění pronikavý signál supersonárního radaru. Bleskově se přelil do bojové podoby a ještě dřív, než začal zkoumat, co se to vlastně blíží, zmáčkl sedmým chapadlem spouštěče ochranných clon. Jeho transgalaktický křižník třídy BU² okamžitě obalilo silové pole, antifotonová síť a prkenná ohrada. Třetí chapadlo zároveň automaticky odpálilo varovnou dávku matematických signálů a kontragenetických kódů, zatímco jedenácté vrazil Grong do inhibitoru, kde mu byly promptně vstříknuty injekce Bojového ducha, Ostražitosti, Loajálnosti a Myšlenkové imunity. Nemusel to všechno dělat, mohl se nejdřív podívat na obrazovku. Ale jistota je jistota.

- 1] příslušník pravidelných hlídek na okraji galaxie
- 2] transgalaktické křižníky se podle stupně odstrašujícího efektu dělí na třídy BU, BUBU a HU! (viz Výzbr. 1-1)*

* – autor zde i na jiných místech cituje z příslušných předpisů OSGAPHS **

** – Ozbrojené síly galaxie ASWEG a přilehlých hvězdných systémů

Nakonec co. Kdyby to byl příkladně jen nějaký bludný meteorit, byla by všechna opatření zbytečná a neškodná. Na druhé straně, kdyby šlo, dejme tomu, o invazní loďstvo ze sousední galaxie, byla by mu všechna opatření prd platná. V nejlepším případě by stačil nahlásit na velitelství bojový poplach třetího stupně a několika prostými slovy se rozloučit se životem.

Navzdory injekcím, které mu vlévaly odvahu do chapadel, se proto zadíval na obrazovku se značnými obavami. Ty se však naplnily zcela nečekaným způsobem. Blížila se k němu laserová plachetnice admirála Zengy, velitele kosmické flotily.

„Do Prkvančic¹!“ ulevil si hlasitě Grong.

Inspekce na okrajích galaxie byly tak řídkým jevem, že stopníci, alespoň pokud Grong věděl, s přehledem kašlali na všechny předpisy, které si ostatně nebyl schopen zapamatovat ani ten nejsložitější KAPO², jímž byly vybavovány křižní-

1] malá planetka v souhvězdí Fagotu s internátním blázincem OSGAPHS

2] kapilární počítač

ky třídy BU. A tak si, podobně jako Grong, hleděli všemožným způsobem zpestřit pravidelné pětileté hlídky a zařídit se tak, aby vyvázli se zdravou kůží, kdyby šlo opravdu do tuhého. Jediné, co znali opravdu perfektně, byla série zakázaných úhybných manévřů, včetně úniku do mimo-prostoru, což se ovšem přinejmenším rovnalo dobrovolnému a věčnému vyhnanství.

Grong mechanicky zredukoval počet chapadel na čtyři. Pak si s hrůzou uvědomil, jakou paseku jeho varovné matematické signály nadělaly v DPRPO¹ na plachetnici, jestliže ji omylem zasáhl. Mohlo se to stát – vypálil je naslepo. Skončil by svou kariéru v předpotopním skladu piksel². Sotva se uklidnil pohledem na obrazovku, na níž loď plavně klouzala prostorem ve vzdálenosti 600 miliónů délkových jednotek, zaúpěl znovu, když si vzpomněl, jak vypadá jeho křížník. Propašoval tentokrát na palubu párek mladých hlavic³, a když dorazil na patrolpost, vysadil

1] dvoukanálový průtokový počítač

2] pistole kovová selektivní (viz Výzbr. 1-4)

3] polointeligentní organismy s rozptýlenou buněčnou vazbou z planety Stix

je do záhonku vázaných neutronů u manipulačních trysek. Potvory se nějak přemnožily a teď obrůstaly loď kolem dokola a bavily Gronga milostnými hrami, při nichž měnily barvy a skupenství. Utrhaly by se, kdyby provedl s křížníkem několik vývrtek v subsvětelné rychlosti, jenomže to si teď nemohl dovolit. Rezignovaně si povzdechl a na konzoli počítače navolil dispozici HOHO¹ předepsanou při střídání a inspekci.

Potom se přelil do služební podoby² a potácivě – poněvadž už zase poněkud odvykl pouhým dvěma rukám a dvěma nohám – se vydal vyhledat svoji uniformu s výložkami vicekapitána kosmické flotily³. Nejasně si vzpomínal, že si ji hned při nástupu pokecal třagurtem⁴, ale to už byla

1] Heslo – ohlas, heslo – ohlas (viz Stráž. 1-1)

2] PŘOS* smí zaujímat pouze tyto podoby: služební, bojovou, výzvědnou a regenerační. Jejich popisy jsou uvedeny v příloze předpisu (viz Zákl. 1-1)

* – příslušník ozbrojených sil

3] hodnosti důstojníků kosmické flotily jsou: seržant, loďmistr, exkapitán, vicekapitán, kapitán, rojník, generál, hvězdonoš, admirál

4] třaskavý jogurt, výživná strava, kterou lze rovněž použít jako osobní zbraň

v jeho situaci celkem zanedbatelná maličkost. Možná se mu ten flek podaří zakrýt medailí Za udatnost v boji, kterou získal, když mu ohon jedné z migrujících komet poškodil navigační přístroje a on se musel celý měsíc potloukat prostorem a pokoušet se podle hvězd a lišejníků na lapených meteoritech zjistit, kde vlastně je. Jenomže když si ji připne, riskuje, že mu ji admirál Zeng, známý pod přezdívkou Prskáč, urve a odhodí do kosmu. Ale zase když mu urve medaili, třeba se s tím spokojí a nebude mu rvát výložky. Bylo to těžké rozhodování.

Když se vrátil do kabiny, byla už bílá laserová plachetnice blízko, svinovala kolektorové plachty a zahajovala přistávací manévr. Modrá admirálská vlajka posetá hvězdami, která se třpytila na stěžni, zmařila poslední Grongovu naději, že se lodi zmocnili piráti a chystají se zkusit štěstí v některé z okolních hvězdokup. Grong zaklel a vysunul spojovací stykače.

Potom se odstrachal do přechodové komory, neboť předpisy vyžadovaly, aby nejvyššího velitele přivítal venku na kapitánském můstku. Sotva

se na něj vyhrabal, připlazily se hlivice a začaly mu olizovat služební skafandr. „Kuš, mrchy!“ okřikl je Grong, ale bylo to platné, jako kdyby hrapasil s žouželem¹.

Admirál Zenga, nacpaný do bleděmodrého skafandru s atomovým kordíkem a anihilačními šňůrami, se vykutálel z plavidla, následován houfem připřiprdů², levo a pravobočníků, kteří mu nesli aktovku, příruční bar, katastrální mapy galaxie a spoustu dalších věcí, bez nichž se žádný vyved³ neobejde. To, že si na průzor přilby nepromítl svoji oficiální podobiznu, která zdobila bez výhrady všechny místnosti kosmických kasáren a doků, nýbrž že z ní zíral jeho nařvaný, brunátný obličej, pokládal Grong za obzvlášť špatné znamení. Nicméně ze sebe bez váhání vysypal předepsané hlášení:

„Pane admirále, vicekapitán Grong! Během mé hlídky se nic mimořádného nestalo!“

1] hrapasit – diskutovat, žoužele – amorfni sochy na Grongově rodné planetě Gian Beta

2] příslušníci přidělení pro důstojníky (viz Zákl. 1-4)

3] vysoký velící důstojník (viz tamtéž)

Admirál udělal něco, co mohlo být s příslušnou dávkou fantazie považováno za služební pozdrav. Pak jeho zrak padl na hlivice, které zřejmě z radosti nad nečekanou návštěvou hýřily barvami a plazily se k němu v toužebných vlnovkách.

„Co je tohle za svinstvo?!“ zařval a na skle průzoru se objevily první kapičky slin. Grong sebou škulb a v jeho OKU¹ to zapraskalo. Nejspíš vypadly nějaké redukční pojistky.

„To je,“ zakoktal nesměle, „... na vaši počest, pane admirále.“

Zenga se zarazil. Přece jen to lichotilo jeho ješitnosti.

„Uvědomte si,“ prskl o poznání smířlivěji, „že tohle je kosmický křižník a ne nějakej čurbes²!“

Ale pohoda netrvala dlouho. Admirál se pátravě rozhlížel kolem Grongovy lodi a oči jeho nohsledů se příčinlivě otáčely stejným směrem.

1] osobní komunikátor (viz Výzbr. 1-3)

2] zlidovělý výraz pro biologické, zoologické a genetické zahrady, jejichž zakladatelem a propagátorem byl bidrog Tschurba e.s.

Zengova ruka se náhle zapíchla do prostoru. Grong cítil čůrek potu na zádech a zalitoval, že si pod ním nenechal alespoň jedno chapadlo, aby si ho mohl utřít.

„Tomuhle říkáte gravitační okop¹?“ zaburácel admirál. „V tomhle by se neschovala ani moje mrtvá babička!“

Admirálova suita se srdečně zasmála jeho drsnému vojáckému humoru. Grongovi ovšem do smíchu nebylo.

„Totiž... právě jsem se... nacházel v závěrečném stádiu přechodu na transstelární dráhu H III/271. Z důvodů urychlení manévru jsem snížil gravitační parametry při zachování nezbytných bezpečnostních opatření,“ vychrlil ze sebe. Doufal, že dostatečně sebejistě. Neměl ponětí, jestli něco takového jako H III/271 vůbec existuje.

„Nezájem!“ zařval admirál, který si zase nebyl jistý, jestli předpisy náhodou něco podobného nepovolují. „Moc si to usnadňujete, mladíku! Abych vám nenapařil pořádněj flastr²!“

1] minimální rozměry gravitačního okopu jsou 10 x 3 x 3 světelné roky plus 9 g (viz Takt. 1-2)

„Podle rozkazu!“ odvětil řízně a v pozoru Grong, poněvadž ho nic jiného nenapadlo a poněvadž věděl, že to admirál má rád.

„A co maskování? Vy si myslíte, že stačí hodit přes křižník kousek mlhoviny, co? A k tomu děravý jako vaše hózny¹!“

Hošani se znovu rozchechtali. Grong byl rád, že jsou takoví veselí, admirálovi to dělalo dobře. Takže si troufl opět odmlouvat. Když to vyšlo jednou...

„Část mlhoviny spotřebována k doplnění paliva při chystaném přechodu na transstelární dráhu...“

„Mlčet!“ zaječel Zenga. „Nějakej drzej, co? Kdo si vůbec myslíte, že jste?“

„Vicekapitán kosmické flotily Grong,“ zahučel nešťastně stopník. Admirál na něho pohlédl, přičemž jeho zrak na okamžik spočinul na medaili.

2] ve vojenském slangu žertovné pojmenování nevytápěné rotující cely posádkového vězení pro těžké provinilce

1] součást osobní výstroje PŘOS (viz Výstr. 1-1)

„Bejvávalo,“ pronesl pochmurně. „Jde se dovnitř!“

Grong rezignovaně ustoupil. Admirál pokynul dvěma svým nejbližším bočníkům vlevo a vpravo a začal se soukat do přechodové komory. Zbytek doprovodu se ležérně rozmístil po můstku.

„A seš v Loji¹, kamaráde,“ řekl Grongovi vlídně jeden z nich s výložkami kapitána. Grong se na něho usmál.

Ve velitelské kabině admirál, štitivě překračuje prázdné obaly od třagurtů, bramboxů, whiskeksů, bujabézů, ovomaltinek, fištrónů a makab-rón², ukázal Grongovi na křeslo, z něhož lezly chuchvalce blitu³:

„Proved'te instrukci HUJAJA⁴!“

Grong, celý zničený, usedl do křesla. Co je to instrukce HUJAJA, bylo ve hvězdách. Alespoň pro něho. Někde by tu možná mohla být zapečetěná obálka s tímhle heslem, pokud si z ní ovšem

1] shluk mazlavých asteroidů na oběžné dráze planety Swltf 2

2] biosyntetické potraviny (viz Týl. 1-2)

3] jemná halucinogenní tráva z planety Kappa

4] jedna z tajných mobilizačních instrukcí OSGAPHS

za dlouhých chvilí nečinnosti neudělal glinu¹. Rozhodně neměl čas ji hledat. Musel něco vymyslet, jinak byl odepsaný. Jednou provždy.

Jediné, co ho napadlo, byl téměř sebevražedný pokus. Na rozdíl od instrukce HUJAJA však znal postup naprosto dokonale. Alespoň teoreticky.

Zhluboka vydechl a pak jedním trhnutím odblokoval adhezní jističe, zmáčkl PUSYNKU² a zavřel oči. Poslední, co spatřil, byla vyjevená tvář admirála Zengy, a to bylo pro něho alespoň malým zadostiučiněním. Pak už se jeho kosmický křižník propadl do mimoprostoru.

1] papírový hlavolam imitující čtyřrozměrný prostor, oblíbená hračka malých flixů na planetě Gian Alfa

2] pulzní synchronizátor neutrinových katapultů

II.

Grong se probral a automaticky se slil¹ do podoby, kterou zaujímal, než se odhodlal ke svému šílenému manévru. Jak to vypadalo, cestu mimoprostorem přežil – to bylo teda nepříjemné překvapení, protože musel vymyslet, co dál.

Vrhl rychlý pohled na obrazovku, která mu ukazovala naprosto neznámou konfiguraci hvězd, a pak požádal počítač o určení polohy. KAPO intenzívně bublal a pak z něj vypadlo, že o tom, kde se nacházejí, nemá ani páru. To byla naopak příznivá informace, poněvadž to znamenalo, že ať je, kde je, v žádném případě není v dosahu velitelství OSGAPHS. Také dodatečné údaje ho potěšily: nejbližší hvězdu třídy G obíhalo deset planet, z nichž tři byly obyvatelné. V planetárních systémech počítač nenašel žádné stopy záření, které by dokazovalo, že pokud je některá

1] výchozí podoba všech obyvatel planety Gian Beta je louže inteligentní plazmy. Během okamžiku se může změnit v jakoukoliv myslitelnou i nemyslitelnou životní formu – právě pro tuto neocenitelnou schopnost byli Giaňané verbováni pro službu v invazních i hlídkových jednotkách

z planet civilizovaná, vlastní technologii, jež by mohla ohrozit Grongův kosmický křižník.

Už si chtěl z radosti cvaknout rumu¹, když na podlaze něco zachřestilo.

Grong mrkl dolů a rázem se celý rozklepal. Na admirála Zengu a jeho bočníky úplně zapomněl.

Protože při nečekaném vstupu do mimoprostoru neseděli v pilotním křesle jako Grong a navíc to byli příslušníci rasy HRNEC², která z neznámých důvodů v různých modifikacích víceméně dominovala galaxii Asweg, přechod je poněkud pocuchal. Byli samá modřina a boule, uniformy měli potrhané, Zengův atomový kordík byl nepěkně ohnutý, nicméně žili a zrovna se snažili znovu nabýt vědomí. Grong tichounce zakvílel.

Bylo totiž nad hvězdy jasnější, že jakmile se vzpamatují, je s ním konec. V nejlepším možném případě ho připoutají ke křeslu a s faserem

1] ruma, euforický opiát z planety Derb, který se aplikuje přitisknutím (přicvaknutím) k pokožce

2] HRNEC, hlava, ruce, nohy et cetera

u spánku ho přinutí mlátit se mimoprostorem tak dlouho, dokud se netrefí do známého vesmíru, kde ho okamžitě šoupnou před vojenský soud. A z toho koukala pěkná depka¹.

V nejhorším a nejpravděpodobnějším případě ho Zenga osobně zlikviduje okamžitě, jakmile se probere.

To nebyly zrovna růžové vyhlídky. Jak byl navyklý jednat v jakékoliv krizové situaci, obrátil se Grong k inhibitoru a nechal si píchnout injekci Bojového ducha – ostatní byly momentálně k nepotřebě². Ale ani s Bojovým duchem ho nenapadlo jiné řešení než to, které používal nejčastěji a nejradši: zdrhnout.

Jenže to nemohl udělat s křižníkem a Zengou za zády, takže mu zbýval jen výsadkový člun, čtyřmístná obrněná raketa s fotonovým pohonem. Doufal, že je v pořádku, protože za celá

-
- 1] dezintegrační pec kalibrovaná, humánní popravčí zařízení
2] Giaňané bohužel nejsou schopni vlasteneckého smýšlení a loajality, nemají disciplínu, bojového ducha, ani další potřebné vlastnosti, které je proto nutné jim dodávat intravenózně. Pro tuto neschopnost je v invazních a hlídkových jednotkách OSGAPHS nemohli ani cítit

dlouhá léta, co hlídkoval na okrajích galaxie, ho ani jednou nezkontroloval, natož aby s ním absolvoval pravidelné lety, jak to nařizovaly řády.

Admirál Zenga na podlaze zachrčel a vybídl tak Gronga, aby sebou mrskl. Navedl křižník na oběžnou dráhu nejbližší planety a po chvíli váhání aktivoval AUS¹. Nedělal to rád, ale kdyby nechal Zengu a jeho bočníky naživu a křižník neporušený, našli by ho za pár minut a rozmaširovali na cucky i s planetou, kam se chtěl přechodně uchýlit. A kdyby nakrásně s pomocí inhibitoru nasbíral tolik odvahy, aby inspektory prostě vykopl do kosmu a sám zůstal na křižníku, jen by tím nejspíš pohromu na nějaký čas oddálil. Poněvadž velitelství OSGAPHS už teď docela jistě začalo po Zengovi, (nepřímém švagrovi guvernéra Orcha!) a zmizelé lodi pátrat, a Grong přesně nevěděl, jestli a jaké stopy jeho přesun mimoprostorem zanechal. Ne, musí křižník zničit a v eventuálních pronásledovatelích vzbudit dojem, že po výstupu z mimoprostoru prostě vy-

1] autodestrukční systém

buchl a všichni zahynuli. No, zabije tak dvě šprcky¹ jednou ranou.

Jeden z bočníků se pokusil vyškrábat na všechny čtyři, ale nepovedlo se mu to a znovu sebou praštil. Nicméně pro Gronga to bylo varování, že už nesmí dál otálet. Nacpal si do kapes několik rumů a dva třagurty s oblíbenou flusovou² příchutí, vrhl poslední lítostivý pohled na vysezené pilotní křeslo a vypadl z kabiny.

Chvíli mu trvalo, než se bludištěm chodeb dostrachal k doku s výsadkovým člunem. Protáhla stříbrná jehla zakončená vějířem fotonových trysek vypadala fungl nová a dosud nepoužitá, možná to byl dokonce poslední typ vybavený maserovými torpédy a malými samonaváděcími kolapsovými minami. Maně si vzpomněl, že při instruktáži před nástupem na hlídku, které jako obvykle nevěnoval žádnou pozornost, se o něčem takovém mluvilo. No, zbraní tam bude určitě spousta, při troše štěstí možná i lékárnička, POSYP³ a příruční inhibitor.

1] obtížný létající hmyz na Stixu

2] flus, pochodující ovoce z Gian Alfa

Odblokoval dveře a nasoukal se do poměrně prostorné řídicí kabiny. Jeho zrak okamžitě padl na nehybnou postavu zapasovanou do porplastového rámu a Grong vztekle zaklel. Birob!¹ Sakra, měl za to, že TIS² s těmihle ne zrovna vydařenými experimenty³ skončil! Copak tu nemohl být obyčejný KAPO a ne tahle zpotvořená kombinace opice, robota a počítače?

Co se dalo dělat? Grong jen omrkl štítek na hrudníku biroba, kde stálo označení ŽIV/A/GO, což sice znamenalo, že jde o typ A po generální opravě, ale jinak z toho nemohl usoudit nic. Teď neměl čas se tím zabývat, a tak ho ani neaktivoval – vymáznout z křižníku dokáže i bez něj.

Pracně si vybavil teoretické znalosti a zkuše-

3] podavač syntetických potravin (viz. Týl. 1-4)

1] biologický robot

2] TIS, továrna na inteligentní stroje na Centrální planetě galaxie, monopolní dodavatel OSGAPHS

3] experiment spočíval v implantaci nanokrystalických mřížek do mozku VIPů* a genoplastového vylepšení jejich kostry a svalstva s cílem vytvořit univerzálního bojového biorobota. Avšak birobové se chovali značně nevypočitatelně – odmítali například splnit úkol, dokud nedostali banán

* – vysoce inteligentní primáti z planety Opic 3

nosti z těch pár letových hodin, které na výsadkovém člunu nalétal, a připravil loď ke startu. Všechno fungovalo bez problémů, a když se i na posledním displeji zelená barva údajů změnila v červenou, otevřel dveře hangáru a PRAK¹ vy-mrštil loď do prostoru.

Grong sklonil před člunu dolů k namodralé kouli planety, zapnul pomocné trysky a začal strmě klesat. Ještě než dorazí k atmosférickému obalu, bude potřebovat spoustu informací, které mu (možná) mohl poskytnout akorát ten zatracený birob! Bude ho muset oživit.

Znechuceně se po něm ohlédl přes rameno, když vlevo od lodi rozkvetla bílá koule a rázová vlna výbuchu jí prudce smýkla stranou. Vyděšený Grong bleskurychle nahodil fotonový pohon, udělal několik parádních subsvětelných salt a v klopené zatačce s 13 g zamířil zpátky do volného kosmu. S uspokojením zaznamenal, že další salva šla už hodně mimo.

Nemusel přemýšlet, kdo po něm pase. Tohle bylo fázové dělo jeho kosmického křižníku třídy

1] prakový katapult

BU. Zenga a jeho bočníci už zřejmě převzali řízení a třebaže nemohli zastavit blížící se autodestrukci, rozhodli se zřejmě ještě předtím zničit vzbouřeného okrajového stopníka. Takovouhle statečnost by Grong od starého Prskáče opravdu nečekal. Na druhé straně měl kliku, že admirál dokázal (a ještě mizerně) zvládnout pouze tu nej-jednodušší zbraň na palubě – a ty jeho kancelářské svorky¹ ani to.

„Hej!“ ozvalo se za jeho zády, „co se děje?“

Vylepšený model biroba se zřejmě pod vlivem hrozícího nebezpečí sám aktivoval. Opravdu, stepové senzory předtím vysunuté ze slotů nad jeho spánkovými kostmi už nebylo vidět a birob sebou škubal v přídatném datovém rámu. Grong nevěděl, jestli se z toho má radovat, nebo si zoufat.

„Útok nepřítele! Údaje!“ zavelel, jak nejrázněji svedl.

„Vzdálenost devět miliónů délkových jednotek,“ reagoval kupodivu bez odmlouvání birob,

1] štětinatí hlodavci živící se papírem a plasty, kteří se vyskytují prakticky na všech osídlených planetách galaxie Asweg

„nebezpečí nula, identifikace: kosmický křižník třídy BU.“ Současně teleplasticky promítl do kabiny obraz příslušného sektoru a Grong mohl s uspokojením konstatovat, že má Zengu z krku. Lod' nekontrolovatelně padala k planetě a AUS ji musel každou chvilku zničit.

„Solong¹, Prskáči!“ zamumlal bez lítosti a ani ho nenapadlo, aby se přitom postavil a zasalutoval.

Bojový křižník se ponořil do atmosféry a Grong si uvědomil, že vybuchne v těsné blízkosti nebo přímo na povrchu planety, o níž KAPO tvrdil, že je obyvatelná, a že to bude pěkná paseka. Pokud tam existují inteligentní tvorové, budou z toho asi dost vykulení.

Teleplastický obraz se ani nezachvěl, když lod' explodovala, ale birob okamžitě nahlásil její zničení a spokojeně přitom zamlaskal. Pak ale začal přemýšlet, což bylo na modelech ŽIV/A to nejhorší.

1] pozdrav, který se téměř výhradně používá při vojenských pohřbech

„Hele, šéfe,“ ozval se, „proč jsme museli zničit vlastní křižník?“

Grong se s ním nemínil bavit. Nejradši by ho vypočil, ale ještě ho bude v nejbližších okamžicích potřebovat.

„Zmocnil se ho nepřítel,“ utrousil. Pohodlně se opřel a otevřel si třagurt.

„Proklatí Furtové!“¹ zahromoval vlastenecky birob. „Kolik jich bylo? Jaké měli lodě? Utrpěl jste nějaká zranění, vicekapitáne?“ sypal ze sebe, až to v datovém rámu jiskřilo.

„Co je ti do toho?“ zamumlal Grong s plnými ústy.

„Musím po návratu podat hlášení. Chci, aby bylo co nejkompletnější. Neopomenu zdůraznit vaše zásluhy a admirál Zenga vás jistě povýší, šéfe. Když mi dáte banán,“ dodal lišácky, takže ani generální oprava s touhle zafixovanou interakcí zřejmě nic nezmohla.

1] ve třicetileté válce s Furty nakonec galaktické síly celou populaci symbiotických ploutvonožců vyhubily a jejich planetu dezintegrovaly. Přesto se Furtové v kosmu vyskytovali pořád, i když se pak soustředili pouze na řídké, ale nebezpečné pirátské přepady dopravních a transportních lodí

Grong pobaveně vyprskl a přidal na svou parádní uniformu další fialový flek. Stejně mu už k ničemu nebyla.

„To sotva,“ zachechtal se. „Zenga byl v tom křížníku.“

Birob strnul a mohutná spodní čelist mu poklesla až na porplastovou hrud’.

„Hrxttl!“¹ vypravil ze sebe ohromeně.

Když se vzpamatoval, pronesl studeným a neosobním hlasem: „V tomto případě jde nepochybně o vzpouru, vlastizradu, dezerci, krádež vojenského materiálu a použití zakázaných manévřů, podle hlavy 22, paragrafů 1, 2, 3, 9 a 24 trestního řádu OSGAPHS s minimální trestní sazbou trojitě smrti, vyhoštění a degradace. Jsem nucen zahrnout to do hlášení a zároveň...“

1] vipové na Opic 3, jejichž kultura nebyla nikdy dostatečně prozkoumána, uznávali jako nejvyšší autoritu Hrxrt, což bylo s největší pravděpodobností nějaké imaginární božstvo nebo banánovník. „Hrxttl!“ tedy nejspíš znamenalo něco jako „Kristepane!“ či spíše „Panebože!“ eventuálně i „Do prdele!“

„Drž hubu!“ obořil se na něho Grong, který už začínal litovat, že to biorobotovi v záchvatu euforie vykecal.

„Žádám, bych byl osloven přesně v souladu s vyhláškou o bojovém nasazení a využití birobotů číslo 3371/b, včetně dodatku č. 23,“ uraženě deklamoval robot.

„Drž hubu, Živago!“ vyhověl mu zvesela Grong a pak ho senzorem dálkového ovládání na palubní desce vypnul. Nebyl si ostatně úplně jistý, jestli tři zákony biorobotiky, formulované hned zpočátku rozvoje tohoto oboru, pořád ještě platí¹. Někde tu bude příručka, až bude mít chvíli, tak si ji prostuduje – určitě tam bude i návod, jak zablokovat biroboty hlasové výstupy a všechny potřebné údaje získávat teleplasticky.

Protože zatím nemohl jeho služeb využívat,

- 1] tři zákony biorobotiky zformuloval druhořadý autor televize(*) Ajsec A a z pohodlnosti je později přejali i vědci a konstruktéři birobotů. Nejdůležitější z nich (alespoň pro Gronga) zakazoval birobotům zabít jakéhokoli inteligentního obyvatele galaxie Asweg, nebo ho ohrozit na životě. Pokud to teda nebude nutné

(*) – teleplastické vize. Po dlouhou dobu byly nejoblíbenějším druhem masové zábavy v galaxii

musel se spolehnout sám na sebe, a tak odhodil prázdnou patronu od třagurtu na podlahu, přelil se do oblíbené chapadlovitě podoby a opatrně začal otáčet člun. Svědomí, opatrnost, nebo co to bylo, mu nedalo, aby se neletěl podívat k planetě, nad níž vybuchl křižník se Zengou na palubě. Když se to tak vezme, pilotoval rád.

III.

Transgalaktický křižník třídy BU, patřící Ozbrojeným silám galaxie Asweg a přilehlých hvězdných systémů¹, vybuchl ve výšce osm kilometrů nad oblastí řeky Podkamenaja Tunguzka 30. června 1908. Byla to tak děsná šlupka, že ještě tři tisíce kilometrů od místa výbuchu se sobím samícím srazilo mléko. Evenkové² to sice přičetli řádění svých krutých bohů, ale přesto podrželi několik svých šamanů za to, že je včas nevarovali, a snědli jejich játra.

Politický vězeň a vyhnanec Ivan Fjodorovič Vodkin a zlatokop John Walker, kteří se shodou okolností rovněž nacházeli relativně blízko katastrofy, výbuch vůbec nezaregistrovali. Byli ožralí jak dělo a jejich stav se neurčitě pohyboval někde mezi spánkem, bezvědomím a klinickou smrtí. Předcházejícího dne totiž Walker konečně našel zlato.

To se mu nepovedlo za celých osm let, která

1] aby bylo jasno: přilehlé hvězdné systémy ve skutečnosti tvořila jedna prťavá hvězdokupka, kde se nenacházely žádné obyvatelné planety a nic, co by stálo za řeč

strávil na Aljašce v časech zlaté horečky s Jackem Londonem a dalšími dobrodruhy, alespoň ne v míře, která by stála za to. Po jedné z mnoha bezvýznamných hádek v pustině daleko na severu kulky z Walkerova revolveru záhadným způsobem zabloudily do těla Shorty Smokea, což se některým lidem nelíbilo, a od té doby byl Walker na útěku. Utíkal ve dne v noci a nazdařbůh, až jeho psí spřežení za sněhové bouře omylem překročilo Beringův průliv a Walker se tak octl na území carského Ruska. Neměl o tom ani páru a zdrhal dál, protože když se jednou do něčeho pustil, bylo těžké ho zastavit. Kdyby se neseťkal s Vodkinem, možná by dorazil až do Petěrburgu.

Ivan Fjodorovič Vodkin byl spiklenec a revolucionář, člen anarchistického sdružení Černá bouře, a od malička snil o tom, že vlastnoručně vyrobenou bombou zabije cara a celou jeho rodinu, ačkoliv mu to jeho spolužák ze simbirského gymnázia Vovka Uljanov¹ rozmlouval s tím, že nejprve je třeba vyburcovat masy. Dřív, než si to

2] sibiřští lovci a chovatelé sobů

1] později známý pod jménem Lenin

Vodkin mohl rozmyslet, sbalila ho carská policie, byl odsouzen k 12 letům vyhnanství a deportován do vesničky Kalinka na Sibiři. Odtud utekl a vydal se pěšky zpátky připravovat světovou revoluci. Cesta byla daleká a zima krutá, ale naštěstí se mu podařilo stopnout psí spřežení s omrzlým Walkerem.

Tak se ti dva dali dohromady. John Walker byl překvapený, když se dozvěděl, že se nachází v Rusku, a chtěl okamžitě obrátit psy a vrátit se do Ameriky, ale vzdělaný Vodkin mu vysvětlil, že je absolutně nemožné překonat Beringův průliv a že bude lepší nejdřív narýžovat nějaké zlato. Podle něj se ho v sibiřských potocích válely tuny. Walker se na to nechal nachytat, a když uprostřed tundry našli polorozbořenou chýši pastevců sobů a v ní téměř plnou láhev klikvové kořalky, uzavřeli smlouvu o přátelství a spolupráci a snědli psy. Podle smlouvy se mj. o výtěžek rýžování měli bratrsky dělit půl na půl, v poměru 60 ku 40 procent ve prospěch Walkera, který už byl v duchu připraven na to, že když opravdu najdou zlato, bude muset Vodkina zabít, aby mohl být mi-

lionářem sám. Vodkin se také nemínil s Walke-rem dělit, chtěl všechno zlato věnovat revoluci a sám si koupit akorát obrněný vlak, na němž by s kámoši pod rudočernými vlajkami nenásilně šířil ideály anarchie.

Nějaký pátek to ovšem trvalo, než Walker víceméně náhodou objevil zlatou žílu. Pomohl mu k tomu rozsáhlý půdní sesuv na svazích Sobího vemene, jak Evenkové pojmenovali skalnatý masív vystupující nad jednotvárnou hladinu tundry. Mezitím občas narýžovali trochu zlatého prachu v potocích, za nějž a za kůže ulovených lišek a sobolů nakoupili u potulného kupce Avrama základní životní potřeby – kořalku, mouku, náboje a pár dalších drobností.

Tlustý a páchnoucí Avram, představující pro domorodce jediné spojení s civilizovaným světem, o němž neměli ani páru, byl samozřejmě neplaceným spolupracovníkem carské policie, jinak by svou živnost provozovat nemohl. Vodkin to tušil, ale měl za to, že ztuhlá mašinérie státní byrokracie se sotva dá do pohybu kvůli jednomu uprchlému vyhnanci, který nota bene nepředsta-

vuje v zapadlých koutech Sibíře pro režim žádné nebezpečí. Trochu se spletl, protože tři roky po nepříteli vydařené revoluci 1905 opět značně přituhlo a vedlejším efektem této klimatické změny bylo i vyslání šestičlenné jízdní hlídky za účelem Vodkinova dopadení.

Ale i kdyby to Ivan Fjodorovič věděl, hlavu by s tím nelámal. Teď měl kapsy plné zlata a mohl kdykoliv a kohokoliv podplatit.

Takže zhruba taková byla situace onoho líbezného jarního dne, kdy se už sibiřská tundra definitivně probudila k životu, což se ovšem zatím nedařilo Walkerovi s Vodkinem.

Okrajový stopník Grong přistál se svým výsadkovým člunem nedaleko jejich tábora a po vyhodnocení všech údajů, které mu neochotně a s neustálými protesty dodal birob, vzal na sebe standardní podobu, parádní kapitánskou uniformu a šel to omrknout. Živago ho s mrmláním následoval.

S lehkomyšlností sobě vlastní si Grong nevzal žádnou zbraň. Ovšem bytosti z Gian Beta bylo velmi těžké zabít a Živago byl koneckonců

bojový robot – kromě toho že to byl blbec. Navíc podle všech dosavadních informací nedosáhla civilizace na téhle planetě ani zdaleka úrovně, která by je mohla nějak ohrozit.

Grongovi se planeta nijak zvlášť nezamlouvala, rozhodně už viděl lepší. Odpudivá vegetace si tu dělala, co chtěla, a ke všemu byla trapně neamorfní, stejně jako rozmanití zástupci místní fauny, které cestou potkával. Ale nijak se tím nezdržoval, registrace, sumarizace a klasifikace byla birobova práce a snad ji automaticky vykonával, i když si tím Grong nebyl úplně jistý, poněvadž v počítačových VIPEch se nevyznal nikdo, ani jejich tvůrci. Bylo to jedno, stejně chtěl odtud zase co nejrychleji vypadnout.

Po slabém prdu¹ chůze, která mu taky žádnou radost nedělala, dorazil Grong k táboru zlatokopů. Zastavil se a zadumaně civěl na dvě hrncoidní bytosti povalující se u teskně čadícího ohniště. S lítostí konstatoval, že vypadají ještě daleko hůř než ten pitomý birobo. S těmi si asi moc nepokecá.

1] jedna z dílčích galaktických časových jednotek odpovídající zhruba pozemské půlhodině

„Hej hola,“ oslovil je oficiálním galaktickým jazykem a současně zapojil OKO, poněvadž mu bylo jasné, že ti šupáci¹ ho docela určitě neovládají. Walker s Vodkinem nijak nereagovali – jejich znechucené organizmy zrovna zvažovaly, že se na to vykašlou a zabalí to.

„Co je s nimi?“ obrátil se Grong bezradně na Živaga, který se šmrdolil kolem a ohrnoval pysky.

Birob na něho vzpurně mrkl zpod huňatého obočí.

„To teda nevím.“

„Proved' vyšetření!“ vyštěkl na něj Grong a snažil se přitom vypadat nesmlouvavě.

Živago se sklonil nad ležícími těly a chvílku do nich šťouchal, přičemž mumlal, že něco takového nemá v programu, a když po něm někdo chce nadstandardní úkony, měl by ho taky správným způsobem motivovat. Grong si toho nevšímal – birob mu lezl na nervy a kromě toho se stejně široko daleko žádný banán nevyskytoval.

1] vyklonovaná nízkointeligentní rasa čističů kanalizačních systémů v kosmických docích galaxie Asweg

„Komplexní intoxikace životních systémů způsobená pravděpodobně požitím neznámých derivátů euforických látek,“ nahlásil nakonec bi-rob studeně a ještě s potěšením dodal: „Nebo něco podobného, eventuálně i úplně jiného. Upozorňuji, že pro pitvu ve smyslu nařízení L 337 lo-
meno malé c nedisponuji dostatečným vybave-
ním.“

„Trhni si nohou!“ zaječel Grong, „a radši s nimi něco udělej!“

„A co jako?“ zašklebil se Živago, ale když viděl, jak se Grong tváří, pro jistotu si trhl nohou a vyprskl: „Specifikujte příkaz!“

„Přived’ je k vědomí,“ řekl unaveně okrajový stopník. Začínalo se mu zdát, že ve srovnání s biologickým robotem byl admirál Zenga docela příjemný společník.

Živago přitiskl k hrdlu zlatokopů pohotovostní lékařskou ZMIJ¹ a píchl jim injekci synkretického truelinu, který se běžně užíval, když galaktičtí vyšetřovatelé potřebovali, aby zajatci nebo provinilci promluvili. Tradovalo se, že truelin

1] ZMIJE – základní miniaturizovaná jednotka

funguje i u mrtvých, pokud ovšem od jejich smrti neuplynulo víc než půldruhého prdu. Zhulákaní zlatokopové ještě úplně mrtví nebyli a reakce se dostavila okamžitě.

Ivan Fjodorovič Vodkin otevřel oči. Jeho truelinem zostřené vnímání bystře zhodnotilo situaci, vymrštilo ho na nohy a postavilo do pozoru.

„Vyhnanec Vodkin, Vaše Prevoschoditelstvo!“ zahlásil různě s připaženými rukama.

Grongův osobní komunikátor si s tím vůbec nevěděl rady a jen bezmocně zachrastil.

John Walker sice na zlomek vteřiny automaticky zašátral po pušce, ale hned toho nechal a následoval svého druha, který se v místních poměrech nepochybně vyznal daleko líp.

„Přiznávám se, šerife,“ zahuhlal vyprahlými ústy. „Jsem občan Spojených států!“

Grong na ně jen zíral a čekal, jestli mu OKO nepřetlumočí obsah jejich sdělení, ale pak správně usoudil, že zřejmě ještě nemá dostatečné podklady pro analýzu jazyka, a tak chlácholivě pronesl:

„Nemusíte se bát, potřebuji pouze pár infor-

mací o této planetě. Cestování mimoprostorem asi neovládáte, co?“

Mohl si to ušetřit, protože ti dva mu stejně nerozuměli. Ale droga pořád účinkovala.

„Připravoval jsem carovraždu a s pomocí nalezeného zlata jsem se chystal zahájit světovou proletářskou revoluci!“ přiznal se hrdě Vodkin. Walker nechtěl zůstat pozadu:

„Zastřelil jsem Shorty Smokea, znásilnil jednu Indiánku z kmene Mohawků a snědl psy. Ale Váňa mě naváděl! V revoluci prsty nemám.“

Komunikátor propadl panice a začal se přehřívat, jak se snažil dešifrovat ruštinu s angličtinou dohromady a naráz. Zatím jakž takž identifikoval jedno slovo, a tak ho, nejspíš aby se zavděčil, převedl do galaktické řeči.

„Revoluce.“

To okrajového stopníka vyděsilo. Sám přesně nevěděl, o co se jedná, jelikož problém revolucí byl v galaxii Asweg už dávno vyřešen a v rámci trvale udržitelného rozvoje pro jistotu vytěsněn i z historických prací a lidových písní, ale muselo to být něco hrozného. Ještě v kadetce jim

v POŠKOLE¹ přednášel šedesátkrát raněný veterán kosmických bitev, rojník Baagroch, jehož poněkud nesouvislý projev vyvažovaly zásluhy a přirozená autorita. „Pamatujte si jedno,“ zdůrazňoval starý válečník otcovsky, „že dvě věci jsou pro každého přese absolutně nepřipustné a smrtelně nebezpečné: Spát a revoluce!“

Spát se Grongovi nechtělo, ale revoluce možná poletovala kolem. Rozhlédl se po birobovi, ten se ovšem pochopitelně – když nejdřív štitivě očuchal oba zlatokopy – poflakoval po tábořišti a tvářil se, že je z doslechu. Oblíbené instinkty vicekapitána kosmické flotily se znovu ozvaly a ponoukaly ho, že by možná bylo nejlepší se zdekovat.

Vodkin s Walkerem mezitím ze sebe sypali další přiznání a pozvolna se dostávali k prohřeškům z dětských let. V Grongově komunikátoru se jako první zavařily dyslektické čipy a vzápětí je následovaly tištěné syntaktické spoje. Paměťová knihovna obsahující všechny známé galaktické jazyky a nářečí včetně pachového vyjadřo-

1] POŠKOL, povinné školení loajality

vání hluchoněmých pláství z Trifu a redukovaných bublinových dialogů placátů z vodní planety D-34 rezignovala a dramaticky rozšířila závěrací hodiny. OKO vyslal z posledních sil poplašný signál a Grong ho vypnul.

K dovršení všeho se z tundry s praskáním a funěním vynořilo šest vousatých, hrozivě vyhlížejících mužů na koních a s vintovkami přes ramena.

IV.

Četnický strážmistr Birjukov pomocí poněkud omezeného slovníku, v němž se neustále opakovaly nejrůznější tvary slova „jebat“, proklínal celý svět. Bolela ho hlava a měl šílenou chuť na slanečka a pár pěkně nasolených okurčiček, kteréžto věci ovšem s obtížemi sestavená a nedostatečně vybavená jízdní hlídka s sebou nevezla. Co mu to ten všivák Avram, jebem ho, včera naléval za svinstvo?

Téhle výpravy měl plné zuby ještě dřív, než začala, jebat na to, že rozkaz prý pocházel od samotného gubernátora. Jako by Birjukov neměl dost svých starostí se všemi těmi zajebanými muziky v okolí šesti set verst, kteří nepřetržitě loupi-li, kradli, neřestně smilnili, vraždili a sem tam založili vesnický sovět! A kde měl splasit pět chlapů, zbraně, municí, koně a vůbec všechno? Honit politickýho, to mu ještě scházelo, to ten židák Avram, jeb jeho mať, donašeč ulejšváckej, taky moh držet jazyk za zuby! Příště to bude ještě horší, poněvadž Birjukov mu včera tři vyrazil – stej-

ně to bylo málo za tak sviňskou samohonku. A to z něj ještě vypadlo, že s tím Vodkinem se potlouká nějaký cizinec, prej Amerikánec. Obloustlý a brunátný četnický strážmistr nejdřív uvažoval, co by mu vyneslo, kdyby ho přivlekl do města jako nebezpečného špeha a špióna, ale když si to spočítal, dospěl k rozumnému názoru, že bude lepší ho na fleku zastřelit, jebat na to! Bude to muset udělat sám, protože Ljoňka, jeho polooficiální zástupce, sice uměl číst a psát, ovšem střílet ne, a ti ostatní... čert je vem! Třeba takovej Sacharov, neřád jeden! Birjukov ho měl v hrsti od té doby, co vyšetřoval smrt jeho ženy, která upadla ve stodole na vidle. Tůdle! Kdyby došlo ke střelbě, Sacharov by možná střílel, to jo, jenže Birjukovi do zad. Pojebaná práce! Nebo Lošad'ka, co o sobě tvrdil, že je donskej kozák. Možná jo, možná ne, koně kradl, ale taky jim rozuměl, Svatá Bohorodičko díky aspoň za to, ale takhle okurčička kdyby byla, jeb tvoju famíliju!

Upřímně řečeno, Birjukov nevěřil, že by se jim podařilo Vodkina polapit, nebo aspoň zastřelit, a tak, když se uprostřed neradostných úvah

znenadání ocitl se svými muži na tábořišti, jen vyvalil oči. Ty mu navíc do zmučeného mozku vyslaly podivný a nepochopitelný obraz.

U vyhaslého ohniště stáli v pozoru dva otrhanci a něco hučeli do štíhlého muže v bílé parádní uniformě s neznámými distinkcemi a vyznamenáními. Birjukov málem spadl z koně, protože první, co ho napadlo, bylo, že je to sám báťuška car Mikuláš II., buď požehnán na věky, jenomže neznámý neměl vousy a car bez vousů není žádný car, i kdyby cestoval tundrou jak se řekne inkognito. Nějaké velké zvíře to být muselo, čert vem kde a jak se tu vzalo, admirál nebo tak něco, nejlepší bude se poklonit, hlavou bít o zem, jenomže jsi četník, Birjukove, jebat na to, co radši podat hlášení?

Grong nešťastnému veliteli jízdní hlídky těžké rozhodování usnadnil. Jen co si uvědomil, že jeho bojový birob zmizel a nejspíš se teď potěšeně kření někde v úkrytu, na nic nečekal, otočil se a začal zdrhat. Vodkin s Walkerem stále ještě pod vlivem drogy ho okamžitě následovali, aniž by se přestali doznávat ze svých zločinů.

Zpitomělý Birjukov zařval automaticky: „Stůj!“

To stačilo k tomu, aby jen letmo instruování a vyplašení členové jízdní hlídky strhli z ramen vintovky a začali pálit o sto šest. Jedna z kulek hvízdla strážmistrovi tak blízko hlavy, že Sacharov na něj měl asi opravdu spadeno. Ještě že místo pušky nedržel vidle.

Konečně se plašili. Birjukov se naštvál, bodl svého šedáka do slabin a vyrazil za uprchlíky. V trysku se ohlédl – Ljoňka a ten tupec Krivochin se váleli po zemi, ale „Lošad'ka“ a bohužel i Sacharov pádili za ním – a pak vytasil šavli, kterou ukořistil v rusko – japonské válce. Patřila nafoukanému eserskému poručíkovi Lebed'ovi, čert ho vem!

Když před sebou spatřil trojici kličkující nadsařbůh řídkým porostem, vyrazil ze sebe nearticulovaný výkřik, jak se ho zmocnilo vzrušení. I hlava mu přestala třeštit. Rozseká je na cucky!

Někdo z těch za ním znovu vystřelil.

Kulka projela bez odporu Grongovým tělem. Neublížila mu, ani nemohla, ale stejně to byl nepříjemný pocit a kdoví, jaké ho ještě čekají, než

se dostane k lodi. Bytosti, s kterými se tu setkal, rozhodně neovládaly ani základní pravidla intergalaktické komunikace, a kdyby tahle planeta byla v dosahu OSGAPHS, měly by to spočítané raz dva.

Podoba, v níž se momentálně nacházel, taky zrovna nebyla nejvhodnější k urychlenému přesunu. Vodkin s Walkerem ho dávno předběhli.

Otočil se. Nejohroznější z pronásledovatelů, který Grongovi vzdáleně připomínal starého Prskáče, už byl skoro za ním. Něco křičel a mával jakousi lesklou věcí, což dohromady nevypadalo zrovna jako nabídka k vzájemnému vyjasnění rozdílných stanovisek. Okrajového stopníka se začala zmocňovat panika – a neměl po ruce žádný inhibitor! Musel prostě utéct.

V časové tísní si nemohl příliš vybírat. Bleskově se soustředil a přelil se.

Birjukov by musel pustit buď uzdu nebo šavli, kdyby se chtěl pokřižovat. Ne že by ho to nenapadlo, když se prchající cizinec v té bílé uniformě před ním proměnil v koně, ale měl co dělat, aby se udržel v sedle. Nepřestával řvát a má-

vat šavlí, poněvadž při takovém šoku je nejlepší zachovávat navyklé stereotypy, pokud člověk nechce úplně přijít o rozum.

Grongovi se v nové podobě běželo daleko líp a jeho šance na únik vzrostly, takže ani nelitoval ztráty medaile, která mu stejně k ničemu nebyla. Nemohl se dočkat, až bude v lodi a opustí tenhle šílený, nepřátelský svět. Ještě ho ale čekalo jedno překvapení.

Funicí zlatokopové, jimž docházely síly a truelin, viděli v pádícím koni poslední možnost záchrany. Když Grong cválal kolem nich, popadl ho Walker za hřívu a s jistými obtížemi se mu vyhoupl na hřbet. Vodkinovi se podobný manévř nepodařil, ale aspoň se zachytil Walkerovy nohy a přidržován svým kumpánem za límec vaňušky nechal se vléci a smýkat nízkým porostem.

Okrajový stopník funěl jako sopka.

Naštěstí záhy dorazili k výsadekovému člunu, kuň se ovšem do otevřeného vstupního otvoru nevešel, a tak Grong ztratil trochu času přeléváním, čehož promptně využili oba zlatokopové a s klopytáním zahučeli dovnitř. To se Grongovi vůbec

nelíbilo, ale neměl čas nad tím přemýšlet, natož něco podniknout. Bleskově se přesunul do pilotního křesla, zavřel vstup a udeřil chapadlem do startovního spínače. Ještě než se loď dala do pohybu, stihl s pomstychtivou škodolibostí odpálit dvě kolapsové miny, čímž definitivně ukončil krátké a neslavné dobrodružství Birjukovy jízdní hlídky.

Walkera s Vodkinem zvolna opouštělo vědomí a přetížení při startu je dorazilo. Walker ještě s nejasnou vzpomínkou na injekci, která ho postavila na nohy, zamumlal: „Do prdele, kde je ten felčar?“ ale to bylo všechno.

Birob zůstal na planetě¹.

Na oběžné dráze si Grong mohl konečně vydechnout. Ze všeho nejdřív si dal něco syntetických potravin, především plněných fištrónů² a chlazených pivsonů³, a pak se pohodlně rozlil po pilotním křesle, aby vyhodnotil situaci. Po neustálých injekcích myšlenkové imunity z inhibi-

1] o jeho dalších osudech viz B. Pasternak: Doktor Živago

2] fištróny obsahují psíderiváty stimulující myšlenková centra, ať jsou umístěna kdekoli

3] nahořklý, kalový nápoj s mírně otupujícím účinkem

toru to pro něho byla činnost krajně nepříjemná a navíc se jí v poslední době musel věnovat nebezpečně často. Jenomže tu byl pud sebezáchovy – a jestli měli Giaňané nějaký pud vyvinutý nadměrně, tak to byl právě tenhle.

Tak především: s fotonovým výsadkovým člunem se už nikdy nedostane domů, i kdyby nakrásně věděl, kudy vede cesta. Soustavu s nafialovělým sluncem a čtyřmi obyvatelnými planetami, jednou krásnější než druhou, která byla jeho domovem, už nikdy neuvidí, zbyde mu jen teleplastické snění. Tenhle fakt ho na chvíli téměř ochromil. Blízkým vesmírem se ovšem rychlostí světla může potloukat poměrně dlouho, než se něco porouchá, než se s něčím srazí, než ho něco sežere, než ho to přestane bavit... možností bylo mnoho. Mezi nimi i ta, že by natrefil na nějakou vyspělou civilizaci, což se nedalo vyloučit, stávalo se to. Mohl se ovšem spolehnout pouze na jednoduchý KLUMP¹, který už na křižnících

1] koloidní lumenický počítač využívající pro přenos a zpracování informací vlastnosti světelného paprsku procházejícího vazkou kapalinou

a ostatních bojových a transportních plavidlech dávno nahradily kapilární a průtokové počítače a kterým protékaly informace nesnesitelně pomalu – pro výsadek a návrat k mateřské lodi to jakž takž stačilo, pro samostatné cestování vesmírem to bylo žalostně málo.

Navíc Grong neměl ani biroba. Na jedné straně mu docela vyhovovalo, že se toho otrapy zbavil, na druhé straně ovšem přišel o komplexní soubor dat a údajů, které měl Živago uskladněné ve svém vylepšeném mozku. Byl to taky bojovník, anebo aspoň měl být – že by někdy nasadil svůj chlupatý krk na záchranu jeho života, o tom Grong vážně pochyboval, ať si zákony birobotiky říkaly, co chtěly.

Samozřejmě, celá užitečná databáze OSGAPHS byla zakonzervována v datovém rámu, jenomže to mu bylo k ničemu, když neměl koho na něj napojit. Vrhł lítostivý pohled na masivní zařízení a přitom si všiml dvou nehybných postav na podlaze. Na ty dva šupáky docela zapomněl!

Tím mu přibyl další problém. Bude muset od-

vléct jejich mrtvoly do předové komory, připoutat k maserovému torpédu a odpálit naslepo do kosmu, což byla zbytečná a namáhavá práce a navíc škoda torpéda! Chvíli uvažoval, jestli by se nenašel lepší způsob likvidace, ale na žádný nepřišel, a tak se zformoval a zvedl z křesla, aby to měl co nejdřív za sebou. Jenomže když se přiblížil k oběma tělům, s překvapením zjistil, že ještě jeví jisté známky života. Dýchali, nebo co.

Okrajový stopník Grong dostal geniální nápad. Připojí je k datovému rámu!

Sice je to nejspíš zabije, ale to je čekalo, i kdyby s nimi nedělal vůbec nic. Byli to hrncoidi a pokud mohl soudit, stavbou těla a fyziologickými projevy se dost podobali VIPům, takže DR si zřejmě poradí s vyživováním. Sloty pochopitelně neměli, avšak je možné, že DR si najde cestu do jejich mozku i bez nich, kde ovšem nenarazí na žádné nanokrystalické mřížky a bude hustit informace do neupravených hemisfér, takže oba nejdřív zešílí a pak zkolabují. Ale třeba jen zaplní jejich mozkovou kapacitu a pak toho nechá –